

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9CoPr/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2516204244
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2516204244.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Rescue - BH, s.r.o., so sídlom Dunajská 43/A, Šamorín, IČO: 46 869 042, zastúpený splnomocnencom: Mgr. Beáta Kartíková, s.r.o., so sídlom Gazdovský rad 2, Šamorín, IČO: 48 214 337, proti žalovanému: A. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX, F., zastúpený advokátom: JUDr. Miroslav Michalička, AK so sídlom Vajslova 11, Trnava, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, o vzájomnej žalobe o zaplatenie sumy 2.455,22 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 7. novembra 2018, č.k. 18Cpr/2/2016-309, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi sa voči žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi zo strany žalovaného zo dňa 17.06.2016 je neplatné, výrokom II. vzájomnú žalobu žalovaného zamietol a vo výroku III. rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 59 ods. 1 písm. c), § 69 ods. 1 písm. b), § 69 ods. 3, § 70, § 77, § 78 ods. 1, § 36, § 37 Zákonníka práce, § 122 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 zákona č. 283/2002 Z.z., § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, § 5 ods. 6, § 5 ods. 9, § 35 ods. 1, § 36 ods. 7, 8, § 36a zákona č. 283/2002 Z.z.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania mal súd nesporne za preukázané, že pracovnou zmluvou zo dňa 21.10.2015 bol medzi žalobcom ako zamestnávateľom a žalovaným ako zamestnancom založený pracovný pomer a žalovaný pracoval u žalobcu ako vodič sanitného vozidla, plavčík-záchranár, zdravotnícky záchranár, sestra, keď dňa 21.06.2016 bolo žalobcovi zo strany žalovaného doručené okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu, že žalovanému neboli vyplatené cestovné náhrady za mesiac december 2015 a január 2016, kedy bol zamestnanec vyslaný na výkon práce do Jasnej, pričom žalovaný sa o uvedenom dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru dozvedel dňa 10.06.2016 z doručeného Oznámenia o výsledku inšpekcie práce č. IPTT/IPTT_PPV/KON/2016/1492. V konaní bolo nesporné, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo doručené zo strany žalovaného žalobcovi dňa 21.06.2016 a žalobca podal žalobu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru na súd dňa 02.08.2016, čiže v zákonnej, dvojmesačnej lehote. Sporom dotknuté okamžité skončenie pracovného pomeru spĺňa po obsahovej stránke formálne náležitosti v tom zmysle, že bolo urobené

písomne a je v ňom uvedený dôvod tak, že ho nie je možné zameniť s iným dôvodom. V súvislosti so zákonnou povinnosťou vymedziť skutkový dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, súd uvádza, že táto hmotnoprávna podmienka platnosti by sa mohla javiť ako nesplnená, vzhľadom na nie exaktné vymedzenie dôvodu žalovaným v znení, že mu neboli vyplatené cestovné náhrady za mesiac december 2015 a január 2016, kedy bol zamestnanec vyslaný na výkon práce do Jasnej, nakoľko žalovaný neoznačil dni, kedy mal byť vyslaný na výkon práce do Jasnej, pričom vo vyjadrení k žalobe uviedol, že bol vyslaný na výkon práce do Jasnej pre vykonávanie práce vodiča sanitára v období od 02.01.2016 do 09.01.2016 a pre vykonávanie práce zdravotnej sestry v období od 22.01.2016 do 31.01.2016. Zo znenia okamžitého skončenia pracovného pomeru nevyplýva, v ktoré dni mal byť vyslaný do Jasnej a vymedzenie časového obdobia skôr nasvedčuje tomu, akoby mal byť vyslaný počas celých mesiacov december 2015 a január 2016. Súd sa však pri hodnotení uvedeného pridržiaval aj existujúcej súdnej praxe, keď podľa rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 74/2008 skutočnosti, ktoré sú dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru, nie je potrebné rozvádzať do všetkých podrobností, pretože pre neurčitost' a nezrozumiteľnosť prejavu vôle je okamžité skončenie pracovného pomeru neplatné len vtedy, kedy by sa nedalo ani výkladom prejavu vôle zistiť, prečo bol pracovný pomer okamžite skončený. Existencia dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru bola sporná, nakoľko žalobca poprel, že by žalovaný ako jeho zamestnanec bol v decembri 2015 a januári 2016 vyslaný na výkon práce, t. j. na pracovnú cestu do Jasnej. Zástupca žalobcu nepoprel, že žalovaný bol v Jasnej v decembri 2015, avšak nebol tam na služobnej ceste, ale počas svojho voľna, keď sa tam mal zaúčť a dostal za to aj zaplatené. Skutočnosť, že žalovaný bol v Jasnej v decembri 2015, uviedol aj svedok W. Z., podľa výpovede ktorého žalovaný bol v Jasnej v decembri 2015 na týždeň alebo 4-5 dní kvôli robote, aby zistil trasy, kde sú nemocnice a kde sa zväžajú pacienti. Zástupca žalobcu tiež uviedol, že žalovaný mal údajne byť niekedy v januári 2016 v Jasnej, avšak len ako súkromná osoba. Z tohto dôvodu mu nevznikol nárok na cestovné náhrady. Žalovaný svoje tvrdenie o tom, že bol vyslaný na výkon práce do Jasnej, založil predovšetkým na znení Protokolu o výsledku inšpekcie zo dňa 07.06.2016, v ktorom sa uvádza, že z evidencie pracovných zmien vyplýva, že žalovaný vykonal v januári 2016 pracovnú cestu do Jasnej, avšak nemal cestovný príkaz a žalobca mu neposkytol stravné. Svedok W. Z. tiež uviedol, že bol so žalovaným v Jasnej v januári 2016. V priebehu konania boli súdu predložené rôzne rozpisy pracovných zmien, pričom o tom, či zachytávajú napokon reálne rozvrhnutie zmien, ktoré sa aj uskutočnili, vznikli pochybnosti. Žalovaný predložil rozpis služieb, podľa ktorého mal byť v Jasnej od 05.01.2016 do 08.01.2016, avšak vzápätí uviedol, že sa menil dátum a do Jasnej odchádzal už 02.01.2016. Sám žalovaný teda uviedol, že tento rozpis sa naďalej mohol meniť. Nijako však žalovaný nepreukazoval, že bol na služobnej ceste v Jasnej v decembri 2015 a v dňoch 06.01.2016 - 09.01.2016 a 22.01.2016 - 31.01.2016. Žalobca namietal, že v prípade rozpisu predloženého žalovaným ide len o predbežný rozpis, ktorý si vyhotovujú zamestnanci, nejde o skutočnú dochádzku. Žalobca predložil dochádzku, ktorú označil za oficiálnu a skutočnú, ktorá slúžila ako podklad pre spracovanie miezd zamestnancov. Podľa tejto dochádzky žalovaný v Jasnej v januári 2016 nebol. Žalovaný následne žiadal pripojiť spis Inšpektorátu práce Trnava č. IPTT/IPTT_PPV/KON/2016/1492. Z obsahu označeného spisu súd zistil, že sa v ňom nachádza ďalšia verzia dochádzky žalovaného za január 2016, podľa ktorej mal byť žalovaný v Jasnej 02.01. - 05.01. a dňa 22.01.2016, podľa dochádzky za december 2015 žalovaný na služobnej ceste v Jasnej v decembri 2015 nebol. Žalovaný teda nijako nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že bol vyslaný na výkon práce do Jasnej v decembri 2015 a nevyplýva to ani z Protokolu inšpektorátu práce, ktorý vyhodnotil, že žalovaný bol vyslaný na pracovnú cestu do Jasnej len v januári 2016. Uvedené konštatovanie inšpektorátu práce, ktorý vychádzal z dochádzky žalovaného za január 2016 nachádzajúcej sa v spise inšpektorátu práce Trnava, sa však v kontexte ostatných dôkazov vykonaných v tomto súdnom spore nejaví ako zodpovedajúce skutočnosti. Podľa dochádzky, ktorú mal k dispozícii Inšpektorát práce Trnava, žalovaný mal byť v Jasnej v dňoch 02.01.2016 - 05.01.2016 a dňa 22.01.2016. Žalovaný v písomnom vyjadrení uvádzal, že v spisovej dokumentácii Inšpektorátu práce Trnava sa nachádza dochádzka žalovaného s vlastnoručným podpisom, časom nástupu, skončenia pracovnej doby a s poznámkami zamestnanca o jeho ceste do Jasnej, avšak sám žalovaný napokon o tomto rozpise povedal, že tento je „kvázi jakš-takš ten správny“. Týmto vyjadrením žalovaný spochybnil pravdivosť aj tejto verzie dochádzky, ktorá podľa jeho vlastných slov obsahuje jeho poznámky. Žalovaný v priebehu konania tvrdil, že bol v Jasnej od 02.01.2016 do 09.01.2016 a od 22.01.2016 do 31.01.2016. Z dochádzky žalovaného za obdobie od 01.01.2016 do 08.01.2016 vyplývajúcej z vygenerovaného záznamu čipovej karty dochádzky žalovaného v areáli X-BIONIC SPHERE, a. s. v Šamoríne ale vyplýva, že žalovaný sa nachádzal v tomto areáli v Šamoríne dňa 02.01.2016 a od 05.01.2016 - 08.01.2016. Spochybňovanie prehľadu o pohybe žalovaného podľa čipového náramku spoločnosti X-BIONIC SPHERE právnym zástupcom

žalovaného súd považoval za právne irelevantné. Žalovaný teda nepreukázal, že v dňoch 02.01.2016 - 09.01.2016 bol vyslaný na výkon práce do Jasnej, nakoľko vykonával prácu v Šamoríne, čo žalobca ďalej preukázal aj rukou písaným Záznamom o ošetrovaní pacienta zo dňa 05.01.2016 a Záznamom o ošetrovaní pacienta zo dňa 08.01.2016, na ktorých je podpis žalovaného. Obranu žalovaného, ktorý tvrdil, že záznam je síce písaný jeho písmom, ale nie dátum, ktorý tam mohol byť dopísaný a je sfaľovaný, považoval súd za účelovú a nedôveryhodnú. Na jednej strane právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že netvrdili, že by 08.01.2016 žalovaný nemal byť v Šamoríne (žalovaný však pri výsluchu uviedol, že dňa 08.01.2016 mu šéf v Jasnej povedal, aby si zbalil veci a šiel domov, čiže podľa pôvodného tvrdenia žalovaného bol dňa 08.01.2016 v Jasnej, a to od 02.01.2016), vzápätí na to sám žalovaný na pojednávaní uviedol, že cestoval vlakom z Jasnej dňa 09.01.2016, o čom predložil cestovný lístok. Tvrdenie žalovaného, že bol vyslaný na výkon práce do Jasnej od 02.01.2016 do 09.01.2016 však tento cestovný lístok nepreukazuje. Žalovaný pri výsluchu uviedol, že z Jasnej ho pán C. sanitkou Renault odviezol na stanicu do Liptovského Mikuláša, odkiaľ šiel domov vlakom. Toto svoje tvrdenie žalovaný nepreukázal, nakoľko z knihy jászov vozidla Renault Trafic predloženej žalobcom vyplýva, že dňa 09.01.2016 uvedené vozidlo nevykonávalo žiadnu jazdu. Z potvrdenia Horskej služby Nízke Tatry vyplýva, že v Dome Horskej služby Jasná žalovaný nebol v čase od 16.12.2015 do 10.03.2016 ubytovaný. Preto súd nevyhodnotil ako pravdivú výpoveď svedka W. Z., ktorý uviedol, že v bol v Jasnej od začiatku pobytu 02.01.2016 ubytovaný na izbe so žalovaným. Súdu sa výpoveď svedka, bývalého zamestnanca žalobcu, javila ako nedôveryhodná. Vychádzajúc z hodnotenia vykonaných dôkazov a všetkého, čo v konaní vyšlo najavo, súd dospel k záveru, že žalovaný svoje tvrdenie o tom, že bol vyslaný na výkon práce do Jasnej v decembri 2015 a v januári 2016, nepreukázal. Rovnako tak žalovaný nepreukázal ani svoje tvrdenie o tom, že mu za obdobie od 02.01.2016 do 09.01.2016 a za obdobie od 22.01.2016 do 31.01.2016 vznikol v súvislosti s vyslaním na výkon práce do Jasnej nárok na vyplatenie cestovných náhrad, a to stravné v sume 176,- Eur a cestovné v sume 12,70 Eur, na základe čoho nebol daný dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnanca podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce a okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného je neplatné. Ak by aj napriek vyššie uvedeným zisteným skutočnostiam žalovaný predsa len bol čo i na jeden deň vyslaný na výkon práce do Jasnej dňa 22.01.2016, tak ako je uvedené v dochádzke za január 2016 (Jasná, prevoz), ktorá je obsahom spisu Inšpektorátu práce Trnava (čo však nebolo nad všetku pochybnosť preukázané, keďže z rozpisu predloženého žalobcom i žalovaným uvedené nevyplýva), a žalovaný by čisto teoreticky mal nárok na cestovné náhrady, pre nedodržanie postupu podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách nebol daný dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnanca podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce a aj z tohto dôvodu by bolo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného neplatné z nižšie uvedených dôvodov. Žalovaný mienil okamžite skončiť pracovný pomer so žalobcom podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu, že žalobca mu nevyplatil cestovné náhrady do 15 dní po uplynutí ich splatnosti. V nadväznosti na uvedené súd konštatuje, že v konaní bolo nesporne preukázané, že žalovaný žalobcovi nepredložil žiadne písomné doklady potrebné na vyúčtovanie náhrad, na základe ktorých by žalobca mohol vykonať vyúčtovanie pracovnej cesty (ak by na nej žalovaný bol), v dôsledku čoho potom nemohla nastať splatnosť cestovných náhrad podľa citovaného zákona a nebol daný dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnanca podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce a aj z tohto dôvodu by bolo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného neplatné. Žalovaný na otázku, či po návrate z Jasnej predložil žalobcovi na vyúčtovanie cestovný lístok uviedol, že ho ukázal a bolo mu povedané, že si ho má dať za klobúk. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena, teda nepredloženia listinných dokladov v zmysle ustanovenia § 36 ods. 7 zákona o cestovných náhradách, nedošlo k naplneniu zákonnej podmienky splatnosti týchto cestovných náhrad podľa § 36a v spojení s § 36 ods. 8 zákona o cestovných náhradách, žalobca sa tak nemohol dostať do omeškania s vyplatením cestovných náhrad a teda zo strany žalobcu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti zamestnávateľa a teda neboli naplnené zákonné podmienky okamžitého ukončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného v zmysle ustanovenia § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Ak by aj napriek vyššie uvedeným zisteným skutočnostiam žalovaný predsa len bol čo i na jeden deň vyslaný na výkon práce do Jasnej dňa 22.01.2016, tak ako je uvedené v dochádzke za január 2016 (Jasná, prevoz), vychádzajúc zo samotného znenia predmetného okamžitého skončenia pracovného pomeru však nemožno dospieť k inému záveru než tomu, že toto okamžité skončenie pracovného pomeru nebolo žalobcovi doručené v zákonnej lehote podľa § 69 ods. 3 Zákonníka práce. Tento záver vyplýva z toho, že ak by žalovaný ako zamestnanec bol vyslaný na pracovnú cestu, o ním tvrdenom dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru (t. j. že mu neboli vyplatené cestovné náhrady za mesiac december 2015 a január 2016), sa nemohol dozvedieť až dňa 10.06.2016, a to z doručeného Oznámenia

o výsledku inšpekcie práce, ale podstatne skôr. Zároveň je absolútne nepravdivé tvrdenie žalovaného obsiahnuté v okamžitom skončení pracovného pomeru, že o dôvode - že mu neboli vyplatené cestovné náhrady za mesiac december 2015, sa dozvedel z Oznámenia o výsledku inšpekcie, nakoľko inšpekcia uvedené netvrdila (inšpekcia tvrdila len pracovnú cestu v Jasnej v januári 2016, pričom kontrovala obdobie od 10/2015). Obranu žalovaného spočívajúcu v tom, že žalovaný nedostával výplatné pásky a preto nemohol sledovať, či do výplatnej pásky boli zahrnuté aj cestovné náhrady a z čoho jeho mzda pozostávala, súd vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú. Z uvedeného vyplýva záver, že nakoľko žalovaný okamžité skončenie pracovného pomeru nedoručil žalobcovi v ustanovenej lehote podľa § 69 ods. 3 Zákonníka práce, predmetné okamžité skončenie pracovného pomeru je podľa § 70 Zákonníka práce neplatné. S poukazom na uvedené súd vyhodnotil okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného zo dňa 17.06.2016 ako neplatné aj z dôvodu preklúzie práva. Súd ďalej poukázal na rozhodnutie sp. zn. 21Cdo/4261/2011, podľa ktorého ak je právo zamestnanca na mzdu (plat), náhradu mzdy (platu) alebo akúkoľvek jej časť, ktorú zamestnávateľ nevyplátil zamestnancovi, sporné, nie je daný dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru (pozri aj rozhodnutie v právnej veci 21 Cdo 4042/2010, uverejnené v časopise Soudní judikatura, roč. 2012, uverejneného pod poradovým číslom 99). Podľa rozhodnutia sp. zn. 21 Cdo 3676/2010 z 1. októbra 2012 inštitút okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa ustanovenia § 56 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb. v znení do 30. septembra 2008 [v SR § 69 ods.1 písm. b) ZP - pozn. aut.] nie je (a nemôže byť) právnym prostriedkom na riešenie sporu medzi zamestnávateľom a zamestnancom o to, či zamestnancovi patrí mzda alebo plat (náhrada mzdy alebo platu) alebo ich časti (prípadne tiež právny názor vyjadrený v rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 20. decembra 2011, sp. zn. 21 Cdo 4042/2010), a ani právnym prostriedkom, prostredníctvom ktorého by bolo možné postihovať zamestnávateľa za chyby, omyly alebo iné zrejme nesprávnosti pri výpočte alebo výplate mzdy, platu, náhrady mzdy alebo náhrady platu. S poukazom na uvedené skutočnosti a citované súdne rozhodnutia súd konštatuje, že nebol daný dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnanca podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce a aj z tohto dôvodu je okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného potrebné vyhodnotiť neplatné. Keďže na základe vykonaného dokazovania súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi zo strany žalovaného zo dňa 17.06.2016 je neplatné, s poukazom na uvedené súd vzájomnú žalobu žalovaného o zaplatenie cestovných náhrad vo výške 188,70 Eur s príslušenstvom a o zaplatenie náhrady mzdy za výpovednú dobu dvoch mesiacov podľa § 69 ods. 4 Zákonníka práce vo výške 2.266,52 Eur s príslušenstvom (teda vzájomnú žalobu o zaplatenie sumy 2.455,22 Eur s príslušenstvom) zamietol, nakoľko uplatnený nárok žalovaného považuje za neoprávnený vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody. Záverom súd uvádza, že navrhované dokazovanie výsluchmi ďalších žalovaným navrhovaných svedkov súd nepripustil a nevykonával, nakoľko ich považoval za nadbytočné a nehospodárne. Žalovaný na začiatku konania navrhoval výsluch viacerých svedkov, v priebehu konania upustil od výsluchu A. H., zotrval na vypočutí svedka W. Z., a na základe jeho výpovede navrhoval vypočuť ďalšiu svedkyňu MUDr. G., ktorú na začiatku konania nenavrhoval. Žalovaný dôvodil, že menovaná do toho nechcela byť zatahnutá, zároveň označil ďalšiu osobu, ktorá sa podľa neho bojí ísť svedčiť. Výsluch svedka W. Z. ako aj A. H. žalobca namietal, uviedol, že ho kontaktovali niektorí ľudia s tým, že boli oslovení žalovaným, či budú svedčiť v jeho prospech. Po výsluchu svedka žalobca označil jeho výpoveď ako zmanipulovanú. Súd nespochybňuje právo žalovaného ako zamestnanca označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, avšak na druhej strane súd určí, ktoré dôkazy vykoná. Vzhľadom na dostatočne zistené skutočnosti umožňujúce súdu tento pracovnoprávny spor rozhodnúť, súd nepovažoval za potrebné z hľadiska hospodárnosti predlžovať konanie vykonávaním výsluchov ďalších svedkov, ktorí podľa tvrdenia žalovaného ako zdravotnícky personál realizovali výkon svojej práce počas žalovaným označeného obdobia jeho tvrdenej pracovnej cesty. Čo sa teda týka zostávajúcich troch na začiatku označených svedkov, títo by z titulu svojich pracovných pozícií nemohli právne relevantne, a vôbec nie popri ostatných vykonaných dôkazoch, preukázať skutočnosť, či žalovaný bol vyslaný žalobcom na pracovnú cestu. Napokon ak by aj uvedené v prospech žalovaného tvrdili, súd vyhodnotil okamžité skončenie pracovného pomeru ako neplatné aj z iných dôvodov (nedodržanie postupu žalovaného podľa zákona o cestovných náhradách - nepredloženie dokladov na vyúčtovanie náhrad, na základe čoho nenastala splatnosť náhrad, nedodržanie lehoty podľa § 69 ods. 3 Zákonníka práce). Pokiaľ ide o navrhované výsluchy inšpektoriek práce, tento navrhovaný dôkaz súd vyhodnotil ako nadbytočný, keď súd mal k dispozícii celý spisový materiál Inšpektorátu práce Trnava aj s výsledkom kontroly a menované svedkyne by sa mohli vyjadrovať opäť len k listinám predloženým žalobcom Inšpektorátu v priebehu vykonávanej inšpekcie. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní plne úspešný, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania. Predmetné odvolanie odôvodňuje v súlade s ustanovením § 365 ods. 1 písm. h) CSP keď je toho názoru, že v predmetnom konaní došlo k porušeniu princípu právnej istoty a z neho vyplývajúceho princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Uviedol, že na pojednávaniach v predmetnej veci strany sporu boli niekoľkokrát oboznámené s právnym názorom súdu v predmetnej veci a to dňa 08.10.2018, kedy sudkyňa uviedla, že podľa doposiaľ vykonaného dokazovania sa okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného javí ako neplatné a bolo preukázané, že si nesplnil zákonnú povinnosť predložiť žalobcovi písomné doklady potrebné na vyúčtovanie náhrad, čo je nesporné. Dňa 05.02.2016 zákonná sudkyňa uviedla, že nesporným je, že žalovanému nebol vystavený cestovný príkaz a žalovaný nepredložil písomné doklady potrebné na vyúčtovanie cestovných náhrad. Sporným je, či žalovaný v sporných dňoch bol vyslaný na pracovnú cestu a či mu vznikol nárok na cestovné náhrady. Dňa 14.06.2017 ako predbežné posúdenie veci bolo uvedené, že na základe Zákonníka práce a Zákona o cestovných náhradách doposiaľ skončenie pracovného pomeru sa predbežne javí ako neplatné. V zmysle predbežného posúdenia súdu žalovaný ako aj jeho právny zástupca predkladal súdu návrhy na dokazovanie, vyjadrenia a stanoviská smerujúce k dokazovaniu sporných skutočností. V odôvodnení rozsudku a to konkrétne v odseku 67 súd poukazuje na to, že súd mal za preukázané, že pracovnou zmluvou bol medzi stranami sporu uzavretý pracovno-právny vzťah a k okamžitému skončeniu pracovného pomeru došlo v zákonnej lehote, avšak spornou zostávala platnosť okamžitého skončenia pre jeho zdôvodnenie. Dňa 18.06.2018 zákonná sudkyňa poukázala na rozhodnutie 21Cdo/4261/2011 a cituje v časti „ak je právo zamestnanca na mzdu alebo akúkoľvek jej časť, ktorú zamestnávateľ nevyplatil zamestnancovi sporné, nie je daný dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru“. Predmetné právne posúdenie veci bolo vyhlásené sudkyňou na predposlednom pojednávaní a nebolo založené doposiaľ na právnych záveroch, ktoré boli predmetom skúmania na predchádzajúcich pojednávaniach. Tento právny názor bol zaujatý sudkyňou až na predposlednom pojednávaní s tým, že bol relatívne prekvapivým a bol založený na iných skutočnostiach, ktoré doposiaľ neboli predmetom skúmania. Následne, na poslednom pojednávaní pred tým, než bolo dokazovanie vyhlásené za skončené, sudkyňa sa opätovne vrátila k právnemu názoru vyslovenému na predchádzajúcich pojednávaniach, avšak bez toho, aby do neho zahrnula vyjadrenie zo dňa 18.06.2018, ktoré pre predmetné konanie a vyjadrenie stanoviska strán mohlo byť kľúčovým, pretože len na základe tohto posúdenia neskôr sudkyňa žalobe vyhovel. Ďalej žalovaný namietal, že súd nevykonal dokazovanie navrhnuté žalovaným, nakoľko ich súd považoval za nadbytočné a nevhodné. Súd nepovažoval na potrebné z hľadiska hospodárnosti predlžovať konanie vykonávaním výsluchov ďalších svedkov, ktoré podľa tvrdenia žalovaného ako zdravotnícky personál realizovali výkon svojej práce počas žalovaným označeného obdobia jeho tvrdenej pracovnej cesty. Súd ďalej uviedol, že čo sa týka zostávajúcich troch na začiatku označených svedkov, títo by boli z titulu svojich pracovných pozícií nemohli právne relevantne a vôbec nie popri ostatných vykonaných dôkazoch preukázať skutočnosť, či žalovaný bol vyslaný žalobcom na pracovnú cestu. Žalovaný s týmto tvrdením súdu, že svedkovia by tieto skutočnosti nemohli preukázať nie je stotožnený a nie je zrejme, z čoho vychádza súd. Je toho názoru, že výsluchy svedkov by boli účelné, pretože by prispeli svojimi výpoveďami k objasneniu sporných skutočností, pričom otázka posúdenia takýchto výpovedí zostáva na zvážení súdu a nemožno od svedkov žiadať, aby posudzovali skutočnosť, či bol žalovaný na pracovnej ceste alebo nie. K tomuto záveru by mal prísť súd posúdením obsahu výpovedí navrhovaných svedkov.

5. K odvolaniu žalovaného zaslal písomné vyjadrenie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v ktorom uviedol, že žiada odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že z odvolania žalovaného nie je zrejme, akým spôsobom, aplikáciou akej právnej normy na zistený skutkový právny stav malo dôjsť k omylu zo strany súdu prvej inštancie, preto má za to, že odvolací dôvod uvádzaný žalovaným je účelový. Žalobca poukazuje na to, že právny názor súdu prvej inštancie prezentovaných na pojednávaniach dňa 05.02.2016, 14.06.2017 a 08.10.2018 je jednotný a nestotožňuje sa s názorom žalovaného, nakoľko predbežný právny názor súdu počas celého konania v prejednávanej veci je jednoznačne a zhodne prezentovaný, na pojednávaniach sa uvádza, že súd prvej inštancie zotrváva na predbežnom právnom posúdení prejednávanej veci. Súd prvej inštancie vo svojom predbežnom právnom posúdení uviedol, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné. Ďalej žalobca uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že v bode 67 a nasl. rozhodnutia súd prvej inštancie vyjadril názor, že jedinou spornou otázkou v prejednávanej veci je to, či zdôvodnenie

okamžitého skončenia pracovného pomeru bolo dostatočne zdôvodnené alebo nie. Považuje tento výklad žalovaného za účelový a obsahovo sa absolútne nezhoduje s bodmi 67 až 78 rozhodnutia, kde súd prvej inštancie detailne skúmal, či žalovaný splnil všetky podmienky platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. b), § 69 ods. 3 a § 70 Zákonníka práce. Taktiež žalobca uviedol, že nesúhlasí s názorom žalovaného, podľa ktorého súd prvej inštancie vyhovel žalobe výlučne na základe názoru súdu prvej inštancie prezentovaného rozhodnutím 21Cdo/4261/2011 údajne vyhláseným na predposlednom pojednávaní, nakoľko už v bodoch 67 až 78 rozhodnutia sa detailne skúmajú a rozoberajú všetky dôvody neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Práve súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí konštatuje a uvádza rozhodnutie 21Cdo/4261/2011 iba ako ďalší dôvod zamietnutia žaloby a konštatovania neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Čo sa týka námietky odvolateľa ohľadne nevykonania navrhnutých dôkazov zo strany žalovaného, žalobca sa stotožňuje s tvrdením súdu prvej inštancie uvedeným v bode 81 rozsudku, kde súd konštatoval, že by išlo o nadbytočné a nehospodárne konanie, pretože dostatočne zistené skutočnosti umožňovali súdu prvej inštancie spor riadne rozhodnúť.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť.

7. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru danej žalobcovi zo strany žalovaného zo dňa 17.06.2016 a vzájomná žaloba žalovaného ktorou sa domáhal vo vzťahu k žalobcovi zaplata sumy 3.388,70 eur, úrok z omeškania vo výške 5,05% zo sumy 188,70 eur za obdobie od 01.03.2016 do zaplata, úrok z omeškania vo výške 5,05% zo sumy 2.200,- eur od 31.07.2016 do zaplata titulom nároku na náhradu mzdy v zmysle § 69 ods. 4 Zákonníka práce.

8. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec aj v napadnutom rozsahu i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 OSP, odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

9. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalovaného odvolací súd považuje za podstatné uviesť nasledovné:

10. Pokiaľ žalovaný namietal skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nedôvodne odklonil od predbežného právneho posúdenia veci, odvolací súd uvádza, že hoci je súd povinný v zmysle § 181 ods. 2 CSP sporovým stranám uviesť predbežné právne posúdenie veci, t.j. uvedenie právneho názoru súdu na predloženú právnu vec v merite veci samej a teda súd je povinný uviesť, akým spôsobom vec doposiaľ predbežne právne posúdil, podľa akého právneho predpisu by rozhodol a aké by bolo jeho rozhodnutie, jedná sa o právny názor súdu, ktorý je predbežného charakteru, pričom zo samotnej predbežnosti vyplýva, že sa nejedná o záväzný právny názor, ale o právny názor, ktorý je súd oprávnený zmeniť v priebehu konania po vykonaní dôkazov, resp. po vykonaní zatiaľ nevykonaných dôkazov. Z predbežného právneho posúdenia veci nie je možné vyvodzovať jeho správnosť alebo nesprávnosť, resp. záväznosť pre ďalšie konanie a to práve z pohľadu jeho predbežnosti a toho, že k jeho vyneseniu dochádza ako na začiatku konania tak aj v jeho priebehu za stavu, kedy nie sú vykonané všetky dôkazy. Odvolací súd je toho názoru, že predbežný právny názor súdu prvej inštancie počas celého

konania bol prezentovaný konzistentne a súd vo svojom predbežnom právnom posúdení jasne uviedol, že okamžité skončenie pracovného pomeru sa mu na základe doposiaľ vykonaného dokazovania javí ako neplatné. Súd prvej inštancie dôsledne skúmal, či žalovaný splnil všetky podmienky platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. b), § 69 ods. 3 a § 70 Zákonníka práce a nie je preto správne tvrdenie žalovaného, že súd prvej inštancie vyhovel žalobe výlučne na základe názoru súdu prvej inštancie prezentovaného rozhodnutím NS ČR sp.zn. 21Cdo/4261/2011, keď vo svojom rozhodnutí podrobne uviedol všetky dôvody neplatnosti skončenia pracovného pomeru a poukázanie na rozhodnutie 21Cdo/4261/2011 uviedol, iba ako ďalší dôvod neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Z uvedeného dôvodu tak nie je táto odvolacia námietka žalovaného dôvodná.

11. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného, že súd nevykonával dokazovanie vykonávaním výsluchov ďalších svedkov, ktorí podľa tvrdenia žalovaného ako zdravotnícky personál realizovali výkon svojej práce počas žalovaným označeného obdobia jeho tvrdenej pracovnej cesty potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, je treba ako prvoradá uviesť, že dokazovanie je možno vymedziť ako osobitnú činnosť súdu zameranú na získavanie poznatkov o veci, ktorá je predmetom súdneho konania. Povinnosť navrhnúť alebo označiť dôkazné prostriedky je v sporovom konaní povinnosťou strán, ktorá im bola všeobecne uložená v ustanovení § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016 a následne v ustanovení § 185 Civilného sporového poriadku. Ide o povinnosť tej zo strán, ktorá tvrdí skutočnosť, ktorá má byť v konaní preukázaná. Povinnosť strán tvrdiť určité potrebné skutočnosti v sporovom konaní ovládanom prejednávacou zásadou sa nazýva povinnosť tvrdenia a vzťahuje sa vždy na konkrétnu skutočnosť stranou uvádzanou. V prípade, že ju strana splnila, platí, že uniesla bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazným bremenom sa rozumie zodpovednosť strany za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v prípadoch, kedy určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola pre nečinnosť strany v dôsledku nesplnenia dôkaznej povinnosti preukázaná (resp. objektívne nemohla byť preukázaná) a kedy výsledky zhodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží potom na tej strane, ktorý z jej existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

12. Ako vyplýva z odôvodnenia preskúmaného rozsudku, súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný na začiatku konania navrhoval výsluch viacerých svedkov, v priebehu konania upustil od výsluchu A. H., zotrval na vypočutí svedka W. Z. a na základe jeho výpovede navrhoval vypočuť ďalšiu svedkyňu MUDr. G.. Súd uviedol, že nespochybnuje právo žalovaného ako zamestnanca označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, avšak na druhej strane súd určí, ktoré dôkazy vykoná. Vzhľadom na dostatočne zistené skutočnosti umožňujúce súdu tento pracovnoprávny spor rozhodnúť, súd nepovažoval za potrebné z hľadiska hospodárnosti predlžovať konanie vykonávaním výsluchov ďalších svedkov, ktorí podľa tvrdenia žalovaného ako zdravotnícky personál realizovali výkon svojej práce počas žalovaným označeného obdobia jeho tvrdenej pracovnej cesty. Súd prvej inštancie konštatoval, že títo by z titulu svojich pracovných pozícií nemohli právne relevantne, a vôbec nie popri ostatných vykonaných dôkazoch preukázať skutočnosť, či žalovaný bol vyslaný žalobcom na pracovnú cestu. Napokon ak by aj uvedené v prospech žalovaného tvrdili, súd vyhodnotil okamžité skončenie pracovného pomeru ako neplatné aj z iných dôvodov (nedodržanie postupu žalovaného podľa zákona o cestovných náhradách - nepredloženie dokladov na vyúčtovanie náhrad, na základe čoho nenastala splatnosť náhrad, nedodržanie lehoty podľa § 69 ods. 3 Zákonníka práce). Pokiaľ ide o navrhované výsluchy inšpektoriek práce, tento navrhovaný dôkaz súd vyhodnotil ako nadbytočný, keď súd mal k dispozícii celý spisový materiál Inšpektorátu práce Trnava aj s výsledkom kontroly a menované svedkyne by sa mohli vyjadrovať opäť len k listinám predloženým žalobcom Inšpektorátu v priebehu vykonávanej inšpekcie.

13. O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, rozhoduje vždy súd a procesný predpis priznáva strane právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Žalovaný navrhoval vykonanie dôkazu výsluch svedka W. Z. a svedkyne MUDr. G. a v súvislosti s nimi správne súd prvej inštancie konštatoval, že označení svedkovia, by z titulu svojich pracovných pozícií nemohli právne relevantne preukázať skutočnosť, či žalovaný bol vyslaný žalobcom na pracovnú cestu, nakoľko ak by aj uvedené v prospech

žalovaného tvrdili, súd vyhodnotil okamžité skončenie pracovného pomeru ako neplatné aj z iných dôvodov. Taktiež navrhované výsluchy inšpektoriek práce, by boli nadbytočné, nakoľko súd mal k dispozícii celý spisový materiál Inšpektorátu práce Trnava, čo bolo v prejednávanej veci dostatočné.

14. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dostatočné dokazovanie na zistenie skutkového stavu a zamietnutie návrhu žalovaného na vykonanie týchto dôkazov nemalo za následok odopretie jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že na základe dôkazov, ktoré boli v rámci dokazovania pred súdom prvej inštancie vykonané, bol dostatočne zistený skutkový stav veci a bolo možné posúdiť opodstatnenosť uplatneného nároku. Súd prvej inštancie sa riadne zaoberal každým návrhom na vykonanie dokazovania a v napadnutom rozhodnutí uviedol dôvody, pre ktoré žalovaným navrhnutý dôkaz nevykonali. Odvolací súd sa stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, že vykonanie žalovaným navrhnutých dôkazov by bolo neefektívne.

15. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená aj chybným vyhodnotením návrhov na vykonanie dôkazov. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania je úlohou a doménou súdu. Civilný procesný poriadok ukladá stranám označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Ako už bolo konštatované vyššie, o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov (ale aj tých, ktoré navrhnuté neboli) budú vykonané, rozhoduje však súd. Z uvedeného je zrejmé, že Civilný procesný poriadok stranám priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné oprávnenie žalovaný v danej veci aj využil, nebolo mu teda odňaté. Súd prvej inštancie preto svojím postupom žalovaného nevylúčil z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu procesný predpis priznáva. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je ani vadou spôsobujúcou strane odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým odvolací dôvod a taktiež ani vyhodnotenie dôkazov inak ako podľa predstáv strany. K odvolacej námietke žalovaného v tomto smere odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o nevykonaní ďalšieho navrhnutého dôkazu bolo správne a odvolací dôvod tak podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku nebol daný.

16. Odvolací súd v tejto súvislosti ďalej uvádza, že sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že ak by žalovaný predsa len bol čo i na jeden deň vyslaný na výkon práce do Jasnej dňa 22.01.2016, tak ako je uvedené v dochádzke za január 2016 (Jasná, prevoz), vychádzajúc zo samotného znenia predmetného okamžitého skončenia pracovného pomeru nemožno dospieť k inému záveru než k tomu, že toto okamžité skončenie pracovného pomeru nebolo žalobcovi doručené v zákonnej lehote podľa § 69 ods. 3 Zákonníka práce. Nad rámec uvedeného odvolací súd uvádza, že zo Záznamu o podaní osobného podania zo dňa 26.04.2016 spísaného Inšpektorátom práce Trnava, Jána Bottu č. 4, Trnava so žalovaným vyplýva, že žalovaný okrem iného v ňom vo vzťahu k žalobcovi ako svojmu zamestnávateľovi namietal, že mu neboli zaplatené služobné cesty plus diéty, ktoré prebehli v decembri v celkovom počte 6 dní a potom v januári od 02.01.2016 do 09.01.2016 a od 22.01.2016 do 31.01.2016, kedy vykonával prácu v Jasnej, zdravotné stredisko Medical centrum Jasná. Z uvedeného tak vyplýva, že už najneskôr dňa 26.04.2016 žalovaný vedel o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru a teda, že mu mali byť vyplatené náhrady za služobné cesty za mesiace december 2015 a január 2016, avšak okamžité skončenie pracovného pomeru adresoval žalobcovi až dňa 17.06.2016 t.j. až po uplynutí 1- mesačnej lehoty podľa § 69 ods. 3 Zákonníka práce (uplynula dňa 26.05.2016), pričom ide o lehotu prekluzívnu a v prípade jej zmeškania dochádza k zániku práva a súd na ňu prihliadať ex offio.

17. Súd prvej inštancie vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.

18. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania žalovaný v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie i proti tomuto výroku, avšak neuviedol žiadne odvolacie dôvody. Nakoľko žalovaný žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o náhrade trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil, nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

19. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvej inštancie žalobe o určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru vyhovel a vzájomný návrh žalovaného o zaplatenie cestovných náhrad vo výške 188,70 Eur s príslušenstvom a o zaplatenie náhrady mzdy za výpovednú

dobu dvoch mesiacov zamietol, rozhodol vo výroku vo veci samej vecne správne a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

20. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

21. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).